

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Στὴ γωνιά τραθηγμένος μονάχος...
— Στὸ σαλόνι ἢ ὀρχήστρα σκορπᾶ
ἄρμονίες, ὁ κόσμος γλεντᾷ —
μένω, ξερὸς ἀπόκοσμος βράχος.

“Ὀλ’ αὐτὰ μακριὰ ἀπὸ μὲ
Εὐθυμία ! Δὲ μὲ σιμώνεις,
Εἶμαι κρύος, νεκρός, γιὰ ἰδὲ
— νυχτοκόρακας, γκιώνης.

Τί κι’ ἂν τρίξει βραχνὰ τὸ βιολί ;
Τί κι’ ἂν κλαίει θρηνηῶντας ἡ λύρα ;
Ἐφοῦ λείπει ἡ δικιά μου χορδή,
Τῆς ζωῆς μου ἡ μοῖρα ;

Τί κι’ ἂν εὐθυμοὶ ὅλοι γελᾶνε ;
Τί ἀκόμα ἂν γελάσω καί γώ ;
— Ἐάν θελήσω καὶ γὰρ νὰ χαρῶ
Μιὰ φωνὴ θὰ φωνάξει « Ζητιάνε ! »

ΠΕΤΡΟΣ ΤΕΡΗ